

Tako sta se dogovorila.

Ko pa se ga je oklenila Elza zadnjič, da se poljubita, mu je dejala, poredno se smehljaje:

»Ah, koliko časa sem morala čakati! — In vendar sem te ljubila že takrat, ko si se mi predstavil, iz vse duše, iz vsega srca! — Ti pa nisi vedel — ah, bal si se me tako . . . tako . . .!«

In z nova ga je poljubila burno, strastno, zadušljivo, da se mu je vrtelo v glavi, kakor da je vinjen . . . Ta bojzljivec . . . ta sramežljivec! —

* * *

In kar sta sklenila, sta izvršila: dr. Janko je postal suplent na gimnaziji v K. — Elza pa njegova žena.

Bil sem celo na njiju poroki. Oh, oba sta bila tako lepa! Ona črnolaska krasnih, ognjevitih, kakor brušen topas se iskrecih oči, lahno zardelih, bledih, kakor vosek belih lic, v krilu nedolžnosti in čistosti, ki se je prilegalo divno njenemu klasično oblikovanemu nedriju in njenim bokom . . . on pa v elegantnem fraku, plavolas, vitek, postaven in — mirno srečen . . .

(Konec prihodnjič.)

Zunaj.

Spisal Radoslav Murnik.

»Kjer mnogi spe nevzdravno spanje,
Kjer kmalu, kmalu dom bo moj
In — tvoj.«

Gregorčič.

O d ostrega, mrzlega vrhovja Kamniških planin pihljajo svežilne jutranje sape preko plodovite ljubljanske ravani sem proti tajnotihemu grobišču pri svetem Krištofu, plovejo hladni toki valovoma, mehko, laskavo čez staro ozidje doli na zimzelen, zeleniko, bršljan, počivajo, snivajo v žalobnih vrbah, finovejnih tujah, mrakotnih cipresah . . . In z nova se vzdignejo in zibljejo travo, pisane in duhteče cvetlice po mnogobrojnih gomilah . . .

Pomladansko jutro nad grobovjem!

Topli dnevi so izvabili zemlji čarobno bogastvo vonjavega, žarno-barvnega cvetja, zasejanega ljubim pokojnikom od milih rok. Po lahko klanjajo mesečne rože svoje temnordeče glavice in vabijo pestrokrile metulje k sebi; — vzdrhtavajo bisernobeli in bagreni klinčki, skromno

vznikle vijolice in milotne spominčice; — cveto pisane begonije, modre lobelije in astre in margerite, zlatorjavi krizantemi, rumenkasti polianti, velikocvetne zardele grandiflore; — vztrepetavajo mečaste juke in dracene . . .

Povsodi na okolo razsipava solnce blestečo, slepečo svetlobo na zlate križe in gladke kamene in ograje — povsodi na okolo radostno utriplje mlado življenje — sredi kraljestva smrti!

— — In visoko gori v jasnih zrakovih nad bujnimi setvami prostanega ljubljanskega polja žvrgole neskrbno veseli škrjančki in se kopljejo v prečistem etru!

. . . Brnenje hroščev, zuj čebelic in os in mušic, sapljanje vetrca, šum drevja — vsi ti lahni glasovi narave se strinjajo v tiho simfonijo, katero moti le zdaj pa zdaj hreščeči zvok grobarjeve lopate — ali rezki pisk in zaporedno puhanje železničnih strojev — ropot prekldanega premoga in drdranje težkih voz na bližnjem južnem kolo-dvoru

— Kraj obzidne rakve na severni strani starega pokopališča je stala mlada dama s svojim malim sinom. Iz njenih mirnih, vdanih, vlažnih oči, iz mehkih potez njenega prelepo pravilnega obraza in iz vsega njenega prirodno ljubkega kretanja ji je izhajala neka posebno prikupljiva resnoba, neki ljubezniv ponos!

Okolo nje je tekal okrogloliččen deček, z novo sabljico pogumno opasan!

»Mamica, ali je v grobu mraz?« je zdaj vprašal otrok.

»Mraz . . . mraz!« je odgovorila gospa . . . Nehote jo je streslo. —

»In če bi ti umrčkala, mamica . . . če bi . . . ali . . . ali, ali bi te tudi dejali v grob?« je zaskrbelo malega.

»Seveda bi me dejali.« —

»Tudi? — Kako . . . kako pa bi bilo to?«

»Imela bi oči zaprte — bila bi bleda in ne bi se ganila v rakvi. — In nič več bi ne slišala, čeprav bi me klical moj Ivanček še tako glasno! — Črni možje bi prišli — in me vzeli — in pokopali!« —

»Ti grdi črni možje!« je zažugal Ivanček jeznega obrazka in prijel za bridko sabljico! —

»In . . . in ali bi v grobu nič ne jedla?« si je domislil po kratkem molku.

»Nič.«

»Tudi torte ne?« je hitro dostavilo dete.

»Tudi ne,« se mu je nasmehnila mlada mamica.

»Ne?« se je začudil neutrudni izpraševalček in se obliznil. »Kompot bi pa vendar rada?! —«

»Tudi kompota ne.« —

»O jaz bi ga pa!« je urno zagotovil naivni junaček in takoj zopet pozvedoval: »In strah — ali bi te bilo kaj strah . . . po noči . . . tukaj notri — v grobu?«

Ona ga ni slišala, utopljena v tožne, tožne misli. — — —

»In če bi bil . . . če bi bil jaz pri tebi, mamica, kajneda, ne bi te bilo nič strah!«

Zvedavo jo je pogledal s svojimi nedolžnimi, čudečimi se očmi. . . Potem je stopil tesno k njej, jo prijel za roko in prosil s tihim glasom:

»Mamica, ti ne smeš, ne smeš — umreti!«

»Ako ne boš priden in me boš samo jezil —«

»Saj bom priden, mamica, saj bom! . . . In tudi juhico bom zdaj rad pil —«

»Zdaj se poslovil od groba stare mame; lepo se odkrij, Ivanček, in križ naredi! — Tako. — — Pojdiva!«

»Veš, mamica, saj bi te jaz in papa ne pustila, če bi prišli tisti, tisti — možje!« je nadaljeval zgovorni otrok, moško korakajoč s svojo mamico proti izhodu pokopališča. — Ona se je ozrla na desno.

— Ostreje je bil potegnil veter od severa, kjer so se sijajile iz neizrečeno finega para ponosne fronte gorenjskih velikanov in se odzarjale bleščeče ledene palače v lesketajočem svitu pomladi.

»Juhico bom že pil,« se je spomnil Ivanček. »Pa mnogo ne, mamica! — — Juhica ni dobra; juhica je tako kislá! — Potice so pa dobre, mama, potice. . . Kadar bom velik, bom same potice papal! . . . Pa torto tudi. . . Pa kompota tudi. . . In — in — in bonbone! Celo skledo bonbonov bom! — Ha! — Pa še žrebička si bom kupil! . . . Pa čisto pravega, živega žrebička — tako lepega, malega! . . . In ihaha bo rekel — in z repkom bo mahal . . . če ga bodo muhe srbele! Živ pa mora biti — da bo kar sam hodil po tleh — in ga ne bo treba — vleči za trak. . . Jesti mu bom dal pa mrvice. . . pa travice. . . pa ovsa. . . pa krompirčka. . . pa, pa malo telečje pečenke! . . . Pa preveč ne, da ga ne bodo bubali zobčki!«

Tako je pripovedoval Ivanček resnega obrazka. — Prišla sta po Dunajski cesti skoraj do bolnišnice, ko je vzkliknil otrok na ves glas:

»Mamica, papa gre! — Vidiš soldate? Činzarasa!«

Od Tržaške ceste sem so korakali vojaki domačega pešpolka od napornih vaj, vsi blatni, znojni in izdelani, za godbo, pred katero je

stopalo neredno krdelo neaktivnih civilnih »prostovoljcev«. Daleč tam zadaj je zamolklo pel boben stotnije . . .

»Ali ne bodo začeli?!« se je pritožil Ivanček in nestrpljivo stopical po trotoarju, kjer so se ljudje jeli ustavljati. Tudi ob vhodih in po odprtih oknih so se zbirali radovedni gledalci in poslušalci. Otrokom pa je bil najbolj všeč mali konjiček, ki je vozil mogočni boben! Zdaj je vzdignil vodja palico, in zazveneale so činele na moč, zabobnal veliki boben! Ubrana svirala zo zasvirala oživljajno potnico, in premagovalna sila osvajajoče burne godbe je pretresla vsem srca!

Kmalu za godbo je jezdil pred svojo kompanijo mladi stotnik Evgen Lokar, najlepši oficir vsega polka.

»Papa! Papa!« ga je klical Ivanček že od daleč, mu mahal z rokami in mu metal poljubce . . . okolo ustnic mlade gospe je zaigral rajski nasmeh, duša ji je plula v brezmejni sladkosti materinske sreče...

Stotnik je zasukal golo sabljo in salutiral soprogi. — Tačas je tudi Ivanček potegnil svoj mali meč in prijazno pozdravljal znane mu častnike, dokler ni odkorakala zadnja stotnja visoko vzraslih sinov slovenskih gora.

Lepo stotnikovo soprogo je izpreletal mraz . . . Od mrtvih, gluhih višav kamniških strmin je bila zavela nenadoma ledena sapa. —

In zdelo se je mladi ženi, da prinaša ta težka ledena sapa vlažno vonjavo grobnega cvetja . . .

*

Neko noč se je Ivanček v svoji posteljici mahoma prebudil. Iz sosednje sobe, kjer je spala bolna mama, je slišal tihe korake, ihtenje in vzdih. — Sedel je v svoji posteljici in pogledal na okrog. V medlo razsvetljeni sobi ni bilo nikogar. Strah ga je obšel . . . Rad bi bil zakričal, a glas mu ni hotel iz stiskajočega se grla. — Zdaj so se bližali hitri koraki! In prišel je papa, smrtno bled, vzdignil Ivančka iz posteljice, ga naglo zavil v odejo in ga molče odnesel v drugo sobo k postelji matere bolnice. —

»Ubogi moj Ivanček . . . zlati moj otrok!« je šepetala počasi, komaj slišno. »Objemčkaj me . . . še enkrat! — Izgubil boš . . . svojo mamico!«

»Lepo jo poljubi!« mu je velel oče. —

Dečku se je bleščalo pred očmi . . . Skozi solze je videl dragi obraz med blazinami — mili obraz — — tako prelepo bel!

»Moja, moja! . . .« je zaihtel, objemajoč jo in poljublja jo. »Ne umrčkati, ne umrčkati! — Saj bom priden, mamica, tako priden!« —

— Drugi dan je ležala bleda mamica sredi sveč v prekrasni krsti . . .

Ivanček se ni dal utolažiti. — Po obedu pa je splezal stotniku v naročje in mu tiho povedal na uho:

»Papa, danes sem — dve juhici! Reci to mama, da ne bo več huda na-me . . . da bo vstala . . . in k nama prišla . . . Ji boš povedal?«

Toda papa mu ni nič odgovoril. — Pritisnil je dečka k sebi, da ga je skoraj zbolelo, ga poljubil in hitro odšel . . .

*

Trumoma so hodili ljudje kropit pokojnico in donašali vencev . . .

Večkrat je šel Ivanček pogledat, ali se ni morebiti predrznil priti tudi kdo — izmed črnih mož! — Toda nobenega ni bilo razen enega. Ta pa je bil dober človek — saj je sam dejal Ivančku, da mu straži in varuje mamico pred onimi . . .

Naposled so pa vendar prišli in začeli zabijati in zatvarjati krsto! . . . Burno se je izpulil deček pestunji iz rok in zdirjal v žalobno sobo. — Tam je pokleknil pred črne može in jih s povzdignjenimi rokami tako lepo prosil, naj mu vendar ne vzamejo njegove dobre mamice! — Njegove edine mamice . . .

— Za trenotek so postali v svojem žalostnem opravilu. Ganila jih je mila prošnja iz ust nedolžne sirote . . .

Potem pa je prišel papa in odvedel jokajočega k pestunji. Možje pa so odnesli krsto . . .

Ivanček je zopet privzdignil objokani obrazek. Varuhinja je odprla okno in pokazala dečku izprevod, ki se je jel počasi pomikati. . . . Otroku se je razvedrilo lice. Ni se mogel načuditi črnim konjem, ponosno dvigajočim glave s črnimi šopi, in svetlemu vozu, ki je odvajal krsto in vence. Videl je zdolaj tudi papa in strica in mnogo oficirjev in neznanih ljudi. —

In zapel je ubrani zbor ljubljanskih zvonov . . .

*

Zadaj pod korom stolne cerkve stoji v mračnem kotu stotnik. Srce mu razorava smrtna bol. — Danes so mu položili v grob mlado soprogo!

Trudili so se tovariši in prijatelji, da bi ga odvedli v razvedrilno družčino. Ali kaj naj mu bo zdaj vse drugo, njemu, ki je izgubil svoje najdražje za vselej, na veke izgubil svoje vse — njo! —

Dal si je bil osedlati konja in dirjal v divjem diru po poljskih potih po Posavju, da mu je bil vranec ves zasopljen in zapenjen. Vedno dalje je hitel jezdec. — Pozno v mraku se je vrnil.

Nikjer ni bil našel tolažbe . . . In zdaj stoji tu v svetišču, in dušo mu razrivajo neznosne bolečine.

Sveta, tajinstvena tihota kraljuje v veličastnem hramu božjem, prevonjanem od kadila. Mogočni duhovi blaženstva carujejo tukaj . . . Od teh tihih vrst temnih klopi, od teh slik in kipov, od teh resnih pilastrov, od teh kropilnikov in darilnikov, iz teh mirnih, mirnih kapelic, iz te impozantne kupole veje dih vesoljstva, dih večnosti!

Verno moleč in proseč kleče tu in tam zaupljivi obiskovalci, nepremične sence. Duše, rešene vse nizke malenkostne pozemnosti, dviga sladak, tolažilen mir v prečiste višave . . .

Tam v klopi pod svetlim lestencem kleči mlado dekle. Od luči se utrinjajo sijajni plameni — in glej! — na rahlo zvenečih lilastih krilih pritrepče zlat krilatec nad devojko in ji šepeče. Nekaj nebeško lepega ji pripoveduje: na obraz deklice lije rajska milota — solza radosti se ji utrne iz oči in kane na klop, z voskom okapano. In trepeče angelček nad devojko in odtrepče z zvenečimi eterskimi perotnicami in se razlije zopet v barve in svit . . .

Stotnik se vzdrami.

Tam pred oltarjem je stal, ni še dolgo tega, s svojo obožavano Ano. S kolikim naporom, po kolikih ovirah si je moral priboriti cve-točo nevesto! »Strašna kletev je zator našemu rodu« je odklanjal stari tast vsako snubitev. »Moja žena, nje mati in stara mati, vse so umrle po prvem porodu . . . Ano bi zadela ista usoda! — Prazna vera? — Verjemite mi ali ne!«

Naposled pa se je starec le vdal. Vztrajnost in gorečnost mladega častnika sta mu nekoliko omajali nesrečno preverjenje. Te bujne oblike, ta vzorna rast, ta krasni obraz naj bi bil zapisan zgodnji smrti?

Prišel je Ivanček na svet. Tukaj, v tej cerkvi so ga krstili. Sreča in veselje mladih zakonskih se jima je zdela brezmejna. Še lepša nego prej nevesta je bila zdaj ljubeča mamica.

Danes — danes pa že počiva prvo noč med mrliči pod tujami in cipresami tam zunaj. —

Na uniformo padajo solze . . . Prej, na pokopališču, ko je zapel mrtvaški zvon — ko so polagali krsto v grob — ko so drsketale iz jame vrvi — ko je padala težka prst in kamenje, otlo bobneč, na krsto, takrat mu ni hotela kaplja iz oči. Zdaj pa, na tem veličastno-

mirnem svetem kraju mu je siloma, nevzdržno privrel solzni tok, mu lajšat neizmerno srčno gorje.

*

Nocoj dolgo ni mogel zaspati. Proti jutru so ga mučile divje zmetene sanje.

Stal je sredi pokopališča.

Skozi prozorne redi oblakov je zavrelo kakor srebro; izza sivih nebesnih zaves je sipal mesec iskre po križih in kamenih. Preko grobovja je vela težka mrtvaška sapa, ječala okolo zidov, zdihovala med vrbami, tujami in cipresami.

Zmrazilo ga je.

Tu ga objamejo mehke roke, valoviti svetli lasje mu igrajo okolo lic — pred seboj zagleda Ano v poročni obleki, s poročnim vencem. Tako lepa se mu ni zdela še nikdar. —

»Ah — tako dolgo sem te iskala!« je zdihnula ona in se ozrla nazaj proti arkadam. Govorila je tiho — tišje od šumenja cipres. In pogledala mu je zvesto v obraz, ga poljubila na ustnice in mu šepnila: »Pojdiva!«

Prijela ga je hlastno za roko in ga vedla v cerkev, polno meglenih prikazni. Skozi okna je lila mrtva mesečena svetloba v širokih potokih v nočno svetišče. — Prišel je duhovnik in ju jel poročati . . .

»Da!« se je razlegalo po cerkvici.

»Da!« je odmevalo z nova po mrtvomirnem hramu.

»Amen! —« se je oglasil zadaj nekdo z otlim plasom . . .

Ženin se prestrašen obrne. — Gorje! — Pred njim stoji smrt!

»Memento mori!« done zamolkli glasovi pošastnih svatov.

Na zvoniku bije ura počasi polnoči . . .

»Čestitam!« se zareži bela žena s koso in mu ponudi roko, kost.

»Le z menoj!« Vsi gredo iz cerkve.

Na dvoru zunaj se dvigne angelj raz krogeljo in zatrobi mogočno, zatrobi silno na dolgo trobento, da se pretresa vsa zemlja in pokajo gore!

Vse pokopališče se mahoma oživi. Grmeč se odpirajo grobovi, in iz njih prihajajo nešteti tropi mrličev. In okrašeni z velimi venci in črnimi trakovi zaplešejo v mesečini nad gomilami pošasten ples!

Strahotno se sučejo okostja, se vrte nad zidovjem, vrše nad grobovjem, krožijo hitreje in hitreje nad pokopališčem . . . kako se svetijo v trepetajočem mesečnem svitu gole kosti! Kako klopočejo brezmesne čeljusti! Kako plapolajo v polnočni sapi dolge bele odeje!

Viharni vrtinec ugrabi tudi ženina in nevesto in ju zažene sredi med besno kolo strahov.

In novi in vedno zopet novi roji vstajajo iz jam, si ponujajo roke in se družijo z vrstami plešočih duhov . . .

Skozi oblake vro širni potoki svetlih isker na križe in kamene, in preko odprtih grobov veje burneje in burneje dušeč veter, zdihuje ob zidovju in toži med vrbami, tujami in cipresami.

»Ana!« vzklikne ženin . . . Na prsih mu sloni mrzlo okostje; mirtov venec vihra z mrtvaške glave.

»Memento mori!« zadoni otlo okolo in okolo. — Na zvoniku bije počasi eno po polnoči . . .

Bolesten jek se razlegne po pokopališču, semtertja po tleh se kotalijo trohle kosti in mrtvaške glave v zevajoče jame, in grmeč se zatvarjajo grobovi . . .

Z glasnim krikom se zbudi stotnik iz divjih sanj.

*

Deževni oblaki, prepregajoči vse nebo s kalno sivoto, so se proti poldne razdelili, in naredil se je izredno lep jesenski dan.

Vseh svetih dan!

Jasno se sveti nad odprtim vhodom na pokopališče tam gori na krogli angelj s trobento sodnjega dneva in kaže z drugo roko v sijajne višave; jasno se odražajo nad vrati črke svečanega napisa: RESURRECTURIS!

Nebrojni roji se pomikajo po cesti, ki vodi k sv. Krištofu. Vsa Ljubljana vre na grobove, bogato okrašene s cveticami, venci in spominskimi trakovi; gnetejo in srečavajo se gosti tropi po ozkih potih med vrstami gomil, molijo, spominjajoč se pokojnikov, in občudujejo cvetje in spomenike in kipe in simbolične genije in reliefe in piramido z lučicami.

Kraj obzidne gomile na severni strani starega pokopališča stoji stotnik Lokar z Ivančkom in vojaškim slugo.

Dečku je lice usahnilo; tudi tako zgovoren ni več, kakor je bil prej. Tiho gleda, kako se tresejo pisane rože in dolga zelena peresa v lahnem jesenskem pišu, kako gore mirne luči v črno zakritih svetilkah, kako vrve neznani ljudje po pokopališču . . . Pri sokolski piramidi zapoje pevci . . .

Zdaj pa zapazi Ivanček onkraj pota dekletce, klečeče ob zapuščenem grobu, katerega sta mah in trava prerasla čez in čez. S svojimi šibkimi ročicami se trudi sirota, da bi očistila gomilico kolikor mogoče lepo.

»Zakaj puliš travo?« se ji približa Ivanček.

Plašno vzdigne deklica glavo.

»Otrebiti jo moram,« mu odgovori, obotavljajoč se, »zato da bom potlej postavila gori bele kamenčke, katere sem si prinesla s seboj.«

»Ali imaš tudi ti svojo mamico tukaj notri —?«

»Očeta in mater . . . oba!« je zaihtela in si brisala solze s predpasnikom.

»Zakaj pa je vaš križ tukaj tako . . . tako grd? — Zakaj ni lep? — — In venca tudi nimaš nobenega? — In lučic . . . lučic tudi nimaš?«

»Nimam. — Nimam krajcarjev! . . .«

Ivanček se je vrnil k očetu, ki ga je poklical. Od tam je gledal, kako nadaljuje deklica delo. Naposled je zgotovila. Iz rute je vzela okroglih kamenčkov in jih jela nastavljati sredi groba v podobi križa. — Rada bi bila pozvala zdaj lepo oblečenega dečka, ali bala se je oficirja.

Tu je zaprosil Ivanček: »Papa, lepo prosim, daj mi krajcar!«

»Čemu ti bo?«

»Dal ga bom oni-le deklici, da si kupi rožic in lučic za grob!«

Stotnik se je obrnil k slugi, mu dal denarja in ga odposlal. V kratkem so gorele tudi na sirotinem grobu bele svečice, in na lesenem križu je visel preprost venček.

Solze hvaležnosti so zalile dekletcu oči; trepetajoč je prišla, da bi poljubila oficirju roko. Ali on tega ni hotel in jo vprašal, kako ji je ime.

»Marička,« je dejala sirota.

»Na, Marička, tukaj imaš še nekaj!« je rekel stotnik in ji je dal svetel denar.

»Ne smem!« je zajecala v strašni zadregi in si mela roke. »Ne smem vzeti . . . Teta bi me doma tepla . . . Rekla bi, da sem ukradla. . . . Ojoj — je že tam-le!«

Prikrevsala je stara ženska odurno strogega obraza z bodečimi, sivimi očmi in odvedla deklico s saboj, hripavo kričeč: »Ali si mi zopet ušla, ti potepenka ti! — Le čakaj, doma . . .«

In potegnil je oster veter in pogasil plamenčke na grobu sirote . . .

*

Ivanček je ležal shujšan in bled v svoji posteljici.

Pred sebe je dal poklicati svoje mlade prijatelje. Dokler je bil zdrav, se je igral z njimi vojake; bili so vsi dobri soldati in vsi sami majorji in generali! On pa jim je bil vojskovodja.

Vse te svoje tovariše je pozval k sebi; stali so tiho pred posteljico, kjer je imel mali bolnik na odeji poleg sebe konjičke in kravice, belega backa in črnega zajčka, knjigo s podobnicami, pisano žogo v mreži, boben, puško in sabljo.

In vse te svoje igrače je lepo razdelil svojim prijateljem in jim toplo priporočil, naj nikar ne pozabijo in dajo zajčku in backu in konjičkom in kravicam tudi kaj jesti! Potem je dal vsakemu izmed njih roko . . .

Po noči je prosil papa, naj ga vzdigne v posteljici, in mu je dejal:

»Papa . . . k mamici pojdem! — — Da . . . da je ne bo strah v grobu!«

Stotnik, ki je bdel vse noči pri otroku, ga je mehko pobožal po upadlih ličecih. »Le spančkaj . . . spančkaj lepo, da boš prej zdrav!«

»O papa, meni se je sanjalo o mamici. Prosila me je, naj pridem!« — Drugi dan ni mogel več govoriti.

»Ivanček, Ivanček, kako ti je?« ga je klical stotnik, vrnivši se iz kasarne. »Ivanček, ali me ne slišiš?«

Tiho ječanje se je izvilo otroku iz bolestno pretvorjenih ustec . . .

»Ivanček!« se prestraši oče in ga prime za vročo ročico. Deček upre v njega svoj trpeči pogled. Drobni prsti se oklenejo oficirjeve roke in jo potegnejo počasi k izsušenim ustnicam . . . Ivanček je poljubil svojemu papa zadnjikrat roko. —

— V sijajnem solnčnem blesku so se odzarjale ponosne kristalne fronte gorenjskih velikanov; od strmega vrhovja Kamniških planin so pihljale lahne sape preko ljubljanskega polja sem proti pokopališču pri svetem Krištofu, zibale nagrobno drevje in stlale cvetje v nove grobe, ko so polagali v beli krstici Ivančka v jamo, da bi spaval pri svoji mamici tam zunaj.

LISTEK.

Svetcu o 70-letnici. Izpolnjujoč zadnjič dano obljubo, smo hoteli napraviti iz te številke tako rekoč častno številko Svetčevo in sicer i s ponatiskom krasne prigodnice Gregorčičeve na čelu lista, i s člankom v „listku“, v katerem bi se dostojno osvetlile g. slavljenca slovstvene zasluge, ker so dimo, da današnjemu zarodu niso tako znane, kakor bi zaslužile. Ker pa je dotični članek njega spisovatelju jako narastel — kar je čisto naravno — tedaj smo opustili drugi del prvotne svoje namere. Častiti g. slavljeneč naj nam to oprosti, upoštevajoč našo dobro voljo, ter naj nam dovoli, da objavimo omenjeno razpravo o njegovem slovstvenem delovanju v novem letniku na odličnejšem mestu, nego bi bil „listek“.